

ЗА ЄДИНИМ НАРЯДОМ

Переїмати досвід роботи цеху капітального ремонту коробок швидкостей трактора Т-150 до Добровеличківської райсільгосптехніки приїждять здалеку. Бувають тут представники відповідних організацій із Черкаса, Миколаєва, інших міст. Іх цікавлять організації праці, робота технологічної лінії замкнутого циклу.

У цеху працює п'ять чоловік. Очолує цю невеличку комсомольсько-молодічну бригаду молодий комуніст Петро Коргіков. Разом із завідувачем майстернею Г. В. Ламинським та начальником цеху по ремонту коробок швидкостей Ю. Я. Шевченком хлопці виготовили і встановили 10 стелів, які набагато полегшили ремонтні роботи.

За чотири місяці бригада полагодила 167 коробок швидкостей проти 130 запланованих. При цьому зменшено чимало запасних частин. Бо на технологічній лінії цеху передбачено реставрацію деталей. Ця операція дає велику економію. Якщо, наприклад, новий вторинний вал коштує 30 карбованців, то реставрований — лише 5.

Бригада працює на єдиний наряд. Така організація роботи зобов'язує кожного ремонтника виконувати свою операцію швидко і доброякісно. За рік, відколи колектив опанував ремонт коробок швидкостей, сюди не надійшла ще жодна рекламація.

Однієї з п'ятирічню бригада зобов'язалася виконати до 115-річчя з дня народження В. І. Леніна

В. ЗАВГОРОДНИЙ,
другий секретар Добровеличківського райкому ЛКСМУ.

ДЕВІЗ ДОПОМАГАЄ

КМК імені ХХV з'їзду КПРС дільниці електрослюсарів Гайворонського теплоелектроенергетичного заводу — один із кращих колективів підприємства. На його рахунок чимало добрих справ. Так, до відкриття партійного форуму за рахунок зменшення запасних частин електрослюсарі відремонтували один тепловоз. А за перший квартал колектив, де групкомсоргом В. Ялобенко, виробив надпланової продукції на 2 тисячі карбованців. За цей час підвищили кваліфікацію три слюсари, п'ять хлопців оволоділи суміжними спеціальностями. Це значно мірою сприяло тому, що продуктивність праці зросла на 10 процентів, а простий тепловозів на ремонті зменшився на півгодини.

Комсомольці Є. Хоменко, В. Гончарук, члени КПРС Л. Полухін, Г. Мекогос мають єдиний досвід роботи на якій може розраховувати кожен із 21 члена колективу. Адже тут працюють під девізом «Жодного відстаючого поруча».

В. БОДНАР,
завідувач відділом комсомольських організацій Гайворонського райкому ЛКСМУ.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 2 червня 1981 року

№ 66 (2950)

Ціна
2 коп



**ЗМАГАННЮ—
ГЛАСНІСТЬ,
ПОРІВНЯЛЬ—
НІСТЬ,
ЕФЕКТ!**



Секретар комсомольської організації комплексу «Все для міста» УГО «Кіровоград» Наталя КУЗНЕЦОВА — ірраційний продавець об'єднання, депутат Ленінської районної Ради народних депутатів

Фото І. КОРЗУНА.

Б'ЄМО ТРИВОГУ!

1. Місце для переможця— вакантне, або Головний суперник— баштовий кран

Два роки тому тут було чисте поле, а нині зводиться каркас гоговського корпусу, адміністративний будинок. Котловани майбутніх цехів прокреслили контури потужного Липняцького цукрозаводу. З третьому кварталі 1983 року до ладу повинна стати перша його черга. Як і на кожній будові, а на великій — особливо, життя щодня ставить перед виробничниками чимало нагальних проблем, розв'язання яких під силу лише згуртованому колективові. За час відколи і почалося будівництво, таким він мав стати й тут. Адже це ударна комсомольська будова обласної, де більшість працюючих — молодь, а молоді люди, як правило, швидко знаходять спільну мову.

Та поки що їх єднає одне — спільне місце роботи. Немає серед них ні кращих, ні гірших, середнячок — теж. Ні передовиків, ні відстаючих. Усі однакові. Це на роботі. А після — кожен сам по собі зі своїми смаками та уподобаннями. Дивно? Очевидно. Особливо коли довідаєшся, що тут уже майже п'ять місяців немає комсомольського штабу будови. Раніше його очолював Микола Білоус, та після кількох місяців діяльності (чигай: «бездіяльності») цей «функціонер» зник із будови. Але поці — трохи пізніше. В

першу чергу цікавимося будівництвом.

Уже з того, що виробничу програму чотирьох місяців виконано на 65 процентів, що недовсвоєними лишилися близько півмільйона карбованців, можна судити про загальний стан справ.

Спорудження житла — одне з першочергових завдань. Тим більше, що 60- і 89-квартирні будинки та гуртожиток на 360 місць потрібно було здати в експлуатацію ще торік. Але якщо на першому

тенних плитах, улітають на сонці. В затінку, під вагончиком, примістилося ще кілька робітників. Поруч терен цієї, бджоли гудуть, вітерець лашиться — розкиш. Цю ідилію інше порушує стукіт із вагончика. Там хлопці «козла забивають».

Бригадир монтажників Віктор Кривинський — оптиміст. Але часті зриви в роботі починають навіть і його дратувати.

— Кран стоїть, і ми байдики б'ємо біля нього. Десять молодих, за-

е руки не брав. Причина одна — вкрай незадовільне планування робіт для бригад. Ось і зараз, поки монтажники не закінчать цього об'єкта, дієвата «відпочивають». Працювати під час монтажу збороняє техніка безпеки.

Парадокс. Будові не вистачає робочих рук, і разом з тим тут неспроможні забезпечити достатнім фронтом робіт наявні сили.

Вся справа в тому, що планують без урахування резервних робіт. Більше

зате наприкінці місяця встачить!

Замість того щоб боротися із штурмівщиною, її зробили атрибутом будівництва. А я думаю, що так планувати, те ще перед самим прибуттям студентських будівельних загонів чисельністю до 600 чоловік, м'яко кажучи, легковажно.

— Організація праці залишає бажати кращого, — сказав заступник начальника профспілкового штабу на спорудженні цукрозаводу Микола Андрійович Ляолін. «Про дієвість соціалістичного змагання говорити поки що теж не доводиться, бо й доє не вироблено власної системи підбиття підсумків. Якщо серед бригад ПМК це намагаємось робити щодня, то серед інших субпідприємств організацій (в їх понад 20) — тільки раз на місяць».

Штаб покликаний координувати роботу численних організацій, сюди ж щоранку надходять списки людей, які не з'явилися на роботу. Але в списках указують лише кількість прогумніків. Причин їхньої відсутності не уточнюють. Це заважає еживати відповідних заходів для зміцнення трудової дисципліни. А все в сукупності призвело до того, що за перший квартал жоден із чотирьох КМК не виконав доведених завдань. Перші місяці лишилися вакантними.

Будівельна ліхоманка триває. Життя піддає вихід: треба створити централізоване керівництво будовою. Чітка координація роботи дільниць, бригад, відповідних служб допоможе ліквідувати безладдя, яке панує нині.

В. САВЕЛЬЕВ,
спецкор «Молодого комуніста».

(Далі буде).

Ударна — без ударників

ЛИСТИ З БУДОВИ

уже дійшли до четвертого поверху, то на останніх деох об'єктах не закінчили й нульового циклу. До речі, значна частина робітників іще мешкає у вагончиках, для багатьох же питання квартири взагалі є альтернативою — працювати на будові чи ні.

Тільки за чотири місяці розрахувалося 30 чоловік, причому, більшість — через нерозв'язання цього питання. Стало ж на роботу 23. І це в умовах дефіциту робочої сили (для успішного виконання планів року наявну кількість робітників необхідно збільшити мінімум утричі і освоєвати шокквартилу близько 1,5 мільйона карбованців).

Тож, озброївшись цими фактами, йдемо до «переводників», комсомольсько-молодіжних колективів монтажників і малярів-штукатурів, що зайняті на спорудженні 60-квартирного будинку.

Тися. Дві дівчини, зручно вліглися на телях беззятих хлопців. Як довго стасть? — перепикує він — буває, що й по два тижні... Віктор дістає записника, знеходить потрібну сторінку:

— У березні — 8 днів, у квітні — 10, та й у травні буде не менше. То того не підвезуть, те іншого. Найчастіше ж підводить нас кран. Добре, як поломка дріб'язкова, — відремонтують. А серйозніше що трапиться — чекати спеціалістів з Кіровограда.

— А у суперників по змаганню як?

— Он він, головний суперник, — киває бригадир на неперушний баштовий кран. І викazuje наболіле: — Коли зранку є робота — нестрій підвизується, та в більшості випадків лише по два тижні на місяць зійняті роботою.

Поруч монтажників працює бригада малярів-штукатурів Валентини Кузінної. Хоча «працює» — не те слово. Бо з початку травня ніхто з них й інструмента

того: не знаючи навіть конкретного стазовища на дільниці. Бо інакше як пояснити затишні простоті? Та хіба тільки їх! Для прикладу — красномовний факт.

Бригада Кузінної дістала місячне завдання: забетонувати майданчик під козловий кран, пофарбувати металоконструкції. Згодом керівництво схаменилося, — перший об'єкт (майданчик) віддало бригаді бетонників. Бо й справді: таку роботу, де про якість треба дбати перш за все, повинні виконувати досвідчені фахівці, майстри своєї справи, а не малярів-штукатурів. Що ж до другого об'єкта — металоконструкцій, — то його, як такого не було: металопі конструкції не поставили ще з Помічної.

У плановому відділі Добровеличківської ПМК, куди крім цих двох бригад ухажує іще п'ять, образилися.

— Нині роботи немає,

НА ГОЛУБЕНКОВОМУ ХУТОРІ

Село і молодь

Її шлях

у сьогодні

Сьогодні вона ще не має високих нагород. Але що вона їх отримає, неодмінно отримає, — я певен. Бо Катерина Галан із тих людей, які тихо, непомітно, без метушні, без зовнішнього ефекту роблять велику справу — роблять велику справу — роблять упевнено, на совість, здійснюють, можна сказати (хай читач вибачає за банальний вислів), у наш мирні дні трудові подвиги.

На ферму Катя не бігла змалечку. І стати дояркою теж не мріяла. Та й якби хтось тоді, ще у восьмому чи дев'ятому класі, сказав, що через кілька років вона працюватиме на фермі (ось тут, за городом) дояркою, що ця робота вона по-справжньому любить, то діачина не повірила б. Адже ж тоді, як і багатьох її ровесників, кликало Катю Кожухар — за батьковим призвищем — місто. Подружки — одні старші на рік, інші молодші на рік — не дали їй закінчити десятирічку вдома, поманили в дорогу («Ідемо в Кіровоград, там закінчиш! А заразом і спеціальності набудеш...»).

Отак просто, без загана і стала Катерина маляром-штукатуром. Назначили різнісенько зигладжувати стіни, стелю, ніші; щіточкою випускала з-під рукава веселкові барани, наче бавилася ними; і всякий раз, коли останньою зиходила з напахненої фарбою та оліфою кімнати, думала про тих, хто цей попір незабаром переступить уперше. Тому й старалася працювати так, щоб майбутні мешканці не осудили (а то й добрим словом згадали) безіменного творця квартирного затишку.

Може б, і досі щоденно переймалася дівчина радіощами щасливих новоселів, якби не те, що кличе нас зазше, що вічно не дає нам супокую, те, що візьме з один прекрасний момент та й поперне нагло — хочеш ти цього чи не хочеш — твого чорта супроти стрімкої заочної течії життя, а ти й боронитись від нього не годен, — якби не поклик рідної домівки. Вона здалася йому спозна й безборонно. Знайшла роботу в Новоархангельську, а будівельній організації. Тут і заміж вийшла. А якось після роботи, довірливо дивлячись в очі — згоди ви-прошуючи, сказала чолові-

кові своєму, Василеві.

— Доярок не вистачає в колгоспі. То празніння обіцяє житло молодим, хто піде на ферму. — А далі тихенько додала: — Може б, і нам спробувати?

Сказала це майже зопалу, ще навіть не обміршувала, не заважила все як слід — таке мала непередбачене бажання бути потрібною там, де тебе чекають, і так праглось мати свій власний прихисток.

І написала заяву до празніння.

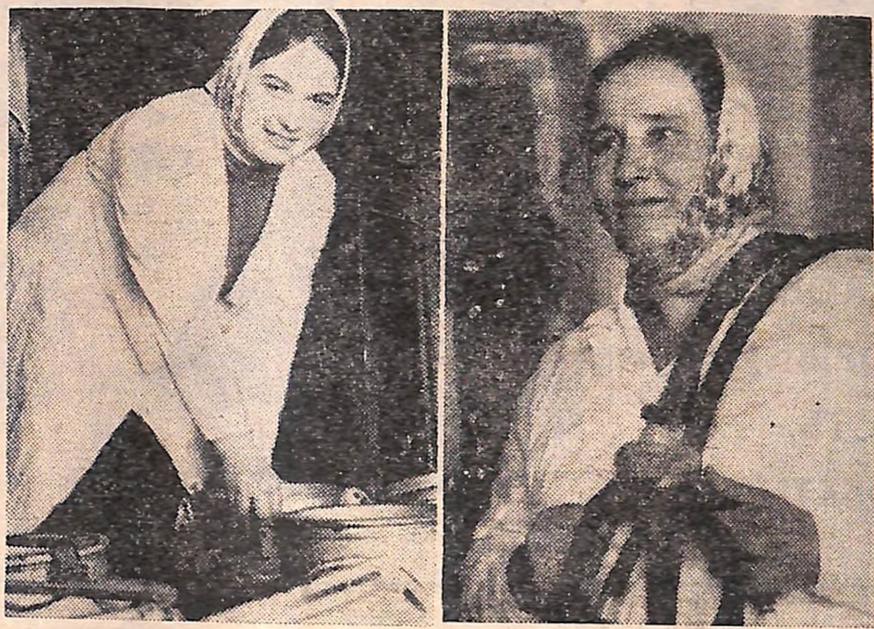
Перші дні судиломо руки, гуділи ноги. Та Катерина не заважала. До всякої роботи треба звикнути, — думалось. Хіба ж не так само почувалась, коли перші рази брала в руки штукатурську, моз липовий листочок, кельму. Як штукатуриш увесь день стелю, як позадиралась очі... До всякої роботи звикнути треба.

Зайшла. Дівчата прийняли в колектив. Пішло молоко, побігло. І небагато часу сплило — стали називати Катерину Галан серед кращих доярок колгоспу імені Леніна.

Вона часто навідувалась додому, до батьків — на Голубенків хутір. Щось тягнуло її сюди. А як навідувалась, то йшла на ферму — з величезним і єдиним тут корівником. Змалечку не ходила, а тепер-от не могла без цього. З жінками хутірськими набалякувалась, переманювали доярки її до себе. Та й сама вона почувалась серед них легко, незмишено. Проте все зажурилась. А коли відокремили Скалезький відділок від колгоспу імені Леніна, коли тут створилися — як і раніше було — особний колгосп «Ленінський шлях», перебралось молоде подружжя Галанів (уже не само, а вірніше: донька у маму вдалася — коси темні неспокійні, очі карі усміхнені, на виду кругла, повненька) до старенької батьківської хатини.

Рівно рік тому, з травні (вишні тоді цвіли зухвало, за ставом на косогорі терни зривалися викинути перші квіточки, озимина за ровами вибувала густа, висока — найбільша ворона сховалась й не видно) Катерина прийшла на ферму. І стала шостим членом незеличкого колективу доярок. Вчасно прийшла. Бо з кадрами гід було, як ніколи, сутужно: М. Д. Бондюк пішла на пенсію, Галина Ізотова перемінила місце проживання — дев'яносто чотири корови на чотирьох залишились.

На кінець року — трохи більш як за сім місяців — Галан налічила 3314 кіло-



На знімку: молода доярка Катерина ГАЛАН і наставник молоді Т. С. БАЛИЦЬКА. Фото П. ЦИМАХОВСЬКОГО.

грамів молока від кожної із сімнадцяти корів і зайняла третє місце серед доярок господарства.

Сьогодні у Катерини Галан найкращий показник по надоях молока серед молодих доярок області: за п'ять місяців — 2200 кілограмів.

Де пахне молоком

На фермі ще нікого немає, лиш дядько Павло на два боки з гарби поміж жолобами роздає коровам їсти. Вечірнє доїння починеться хвилин за 20—30, і Катерина Галан розповідає мені про «секрети» свого успіху.

— Секрет один, — заговорюють її тернові очі, — сумлінно доглядати щодня худобу, ходити коло неї по-хазяйськи. І гній вичистити, і підстилку розкидати, щоб коровам сухенько було, і їсти дати вчасно. Рациони хоч і зготівлює складає, але він складає на одну умову: голову, а у тебе корів сімнадцять, і всі вони називаються доїннями. Спробуй спізнитись на доїння і ти навчишся справі. Вони режим люблять. Порухи режим — надріжжя. Руки її не знають спокою. Навіть зараз не вляжуть без роботи: вимивають і так чисті бідони для вечірнього доїння.

— Отож про режим, — продовжує доярка. — Режим — велике діло. Ось із першого квітня посунався час лише на годину вперед, але перші дні важко було. Та поспаленьку звикли — і ми, і корови...

Катя ще раз віджимасе біленьку, аж стерильну пілочку, обпинає нею вінця бідона. Щоб і найдрібніше сміття не потрапило в молоко. Доярки дбають не тільки про те, щоб якомога більше молока надіти, а й про те, щоб воно було жирне, чисте, смачне.

Нам чути з корівника голоси.

— Дівчата сходяться, — каже Катя. — Пора вже.

Дівчата — це доярки. Так вони кличуть одна одну між собою. Незеличкіз дружна сім'я. Ніна Іванівна Ходаченко скоро піде на пенсію. Чималенький стаж роботи й у Антоніні Пилипівні Косюк. Вони — ветерани. З ними молоді радяться, у них учаться.

— Як трапляється таке, чого раніше, скільки вже дояркою, не було у мене (чи корова яка «неправильно» занедужає, чи ще щось), то біжу найперше

своїми помічниками. Щиро, по-справжньому.

У корівнику вже пахне молоком. Рябенки первістки дають доїтись апаратом. Не всі охоче, правда. Як ось ця коверзуха.

— Тримай, Олежину, тримай, вона слухняна, — заспокоює себе і сина Тамара Сергіївна Балицька.

Олег допомагає малі доїти брикливих (такіх прив'язують за задню ногу налігачем, щоб не дригалися, щоб звикали до доїльного апарата). Він знає, що ця рябенка неслухняна — слухняний він може й сам подоїти, — але мамі не перечить. Мама хоче, щоб вони всі були слухняні й спокійні.

Тамара Сергіївна — одна з кращих доярок в районі. Торік вона добилась найвищого результату в колгоспі, і сьогодні, за підсумками п'яти місяців, — попереду. Її показник — 2350 кілограмів

Іх легше до доїльних апаратів при звичувати, бо з самого початку їх механізованим способом. Дівчата самі нетелей доглядали, тепер же самі телат вигдовують. Катя Галан доглядає вже восьмеро телат, Чернетевич — шестеро...

Чернетевич, теж Катя, наймолодша в колективі. Та хоча самостійно на фермі вона працює всього трохи більше трьох місяців, у такій роботі дівчина не першак — мама її раніше працювала дояркою, тут же часто «пропадала» й дочка. А як закінчила школу, то подалась до Ленінграда. Приїжджала щоразу у відпустку — не обминала ферми. І під час останньої (в лютому цього року) вирішила не обманювати саму себе. Ще раз поїхала в місто на Неві, вже аби розрахуватись на підприємстві. Тут, на фермі, і її мама працювала, і батько, а тепер щодня сюди, це й Валерка, брат-школяр, бігає.

Ми виходимо на подвір'я.

— Оце і все наше господарство, — каже Петро Андрійович, — корівник і телатник. Людей на хуторі небагато. Раніше було до сімдесяти хат. А тепер уже, мабуть, і в сорока не сидять. Вийжджали люди, особливо тоді, коли їздили нас із колгоспом імені Леніна. Менше всього уваги було. До прикладу (кажу те, що найдурніше болить мене): шість років тому почали завозити корів голландської породи в колгосп, але поки у нас було відділкува господарство, то ряба худоба до нас не потрапляла. Менше уваги нам приділяли. Може, тому стали кидати люди село. А останнім часом, звідколи в Скалезі знову своє господарство, — зворотний процес відбувається. Ще торік у селі хагу можна було запросто за триста карбованців купити, а тепер уже не купиш — розібрали...

Я слухаю Петра Андрійовича, а самому пригадуються слова, сказані одним із промовців на VIII з'їзді письменників України: нині на селі відбуваються такі зміни, які за важливістю можна порівняти хіба що з колективізацією...

Справді, складний період переживає нинішнє сільське господарство. Трапляються й помилки. Але добре, коли їх вчасно виправляють, коли від цього не терплять державу, люди.

Сьогодні колгосп «Ленінський шлях» турбується про свій завтрашній день, про сьогоднішню молодь, про завтрашніх своїх господарів. Турбуються про це й самі люди — як ось тут, на Голубенковому хуторі.

Я ЗАПИТУЮ Катерину Галан, а як же з тим бажанням, яке, а принципі, й допомогло їй знайти стежку до ферми, — бажанням мати власну нову хату.

— Кілька років уже голова колгоспу і секретар партійної організації приїжджають, пропонують новий будинок у Скалезі, — каже доярка. — А мені чомусь із хутора не хочеться йти. Не знаю...

Чесно кажучи, мені теж не хотілося залишати Голубенків хутір. Хотілося ще побути серед людей — працюючих, дружних, добрих. Людей привітних, гостинних. У господарстві своїй долі.

В. БОНДАР, спецкор «Молодого комунара», Новоархангельський район.

молока від кожної корови.

Сьогодні Тамарі Сергіївні допомагає поратись біля корів не тільки син. Сьогодні допомагає й тітка Поля — Поліна Мусіївна Шарова.

— Поліна Мусіївна вже давно на пенсії, та жодного доїння вона не пропускає, — розповідає зафермою Петро Андрійович Балицький. — Увесь свій вік пропрацювала у нас, живе ось тут недалеко, то скучно їй без ферми. Сьогодні одній доярці кількох корів виділили, завтра — другій. І так усім по черзі — скільки може... Зразу діачата відмовлялися, а потім побачили, що цим лише зобиджають стареньку. Славні руки у нашої тьоті Полі, добре серце.

Поліна Мусіївна підсвоює стільчика ближенького до облеєвої (бо ж повернула голову і язиком лизнути норовить) перівки, і вже перші цікаві молока задзвеніли об одні дитинці, зашаруділи назперевій.

Спасибі вам, Поліно Мусіївно, за працю, за безкорисливість, за незтомні ваші руки!..

«Наше господарство»

Із зафермою П. А. Балицьким заходимо до телатника. Тут телата великі, малі і ще зовсім немінні — може, й учораїні.

— На нашій фермі чорноряба порода молочного напрямку, голландська, — з Нового року. Торік восени почали завозити нетелей, а це вже й молоко дають, котрі отелились.

Дядько Павло тішиться



у Кіровоградській картинній галереї відкрилася виставка тематичної вишивки Ганни Миколаївни Ахзанової з Олександрівського району. Тридцять років проста трудівниця у вільний від роботи час займається вишиванням. На полотні відтворює портрети знаменитих людей, найвизначніші події в житті народу. Її робота «Миколай Коперник» зображається у Владимирі-Суздальському музеї-заповіднику, вишита картина «Великий будинок» — в Художньому фонді м. Москви, портрет Мартіна Андерсена — в Данії...

Тепер і Кіровоградці мають змогу оцінити найкращі роботи майстрині, адже з усього доброго вишивальниці на виставку представлено 20 найхарактерніших її робіт.

На знімку: у виставочному залі картинної галереї.

Фото В. ГРИБА.



ДЕНЬ ВІДЧИНЕНИХ ДВЕРЕЙ

Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування — один із найбільших вузів республіки. Добра слава про нього ліне: близько 9 тисяч висококваліфікованих спеціалістів — його випускників — успішно трудяться в народному господарстві країни і за рубежом.

Великий інтерес у школярів нашої області до знаменитого вузу. Про це свідчать дедалі зростаюча кількість бажаючих навчатися в ньому. Нещодавно для нинішніх абітурієнтів, їхніх батьків в інституті проведено день відчинених дверей.

Перед гостями виступили проректор інституту по навчальній роботі доцент В. А. Кондратець, що розповів про історію інституту, його завдання на майбутнє та перспективи розвитку, декан факультету сільськогосподарського машинобудування доцент І. С. Булганов, заступник декана факультету будівельних і дорожніх машин Н. В. Власенко, викладачі інституту.

Присутніх ознайомили з Правилами прийому до вищих учбових закладів СРСР на 1981 рік, особливостями підготовки та складання вступних екзаменів з математики, фізики, мов, літератури.

Випускники шкіл та їхні батьки оглянули актовий, спортивний і читальний зали, лабораторії, навчальний телецентр та обчислювальний центр.

Наприкінці відбувся концерт художньої самодіяльності, підготовлений студентами.

І. ВИСОКОЛЯН.

ДЛЯ МОЛОДАТ

Сьомий рік при центральному лекторії обласної організації товариства «Знання» діє лекторій для молодоконів. На щастя, на долю. Женихи і наречені за рекомендацією загсів міста можуть зосередитися в лекції, зустрітися з цікавими людьми. Поряд авторитетних, знайомих людей стають у пригоді молодятам у перші дні шлюбного життя. допомагають їм будувати сімейні стосунки на основі любові і взаємодопомоги.

От і минулої суботи майбутні молодокони зустрілися з лікарем В. Г. Волошиновим та А. М. Луньовим. Вони виступили з цікавими лекціями, дали відповіді на запитання присутніх.

Н. МИКОЛАЄНКО.

3 ЧОГО починається зрілість людини? З одержання нею свідоцтва про закінчення середньої школи? З перших самостійних кроків у життя, зроблених уже поза школою — на заводі, в колегі, в інституті? А може, зрілість приходить до юнаків разом з першими самостійними рішеннями і вчинками, з усвідомленням необхідності заступитися за товариша, як це сталося з героями вистави «Свідство» Донецького ТЮГу? (Коллектив цього театру гастролював у нашому місті в травні).

В ОНІ зовсім різні, ці хлопці і дівчата — Лека Чекина, Бобров, Саша Зуйков, Женя Морозов, — четверо друзів, які не змогли простити Юркозі Виноградову, п'ятому, самотнього, зверхнього ставлення до всіх і всього.

М'якими, аж пастельними фарбами малює Леку Чекину артистка Н. Талкіна — її героїня дуже ніжна й тендітна, але за її м'якістю відчуваються вже характер, рішучість, що виявляється сповна, коли життя ставить дівчину перед моральним вибором.

Бобров (артист К. Кондратюк) — поривчастий, відкритий, щедрий у своїх почуттях, дещо нестійкий,

ном Ірина Борисівна Виноградова (артистка І. Лілокоп), — вона вже переконалася, яка безодня розділяє її з ним. Але Виноградова не викликає співчуття — ні як жінка, ні як мати. Артистка зуміла достовірно показати всю неприязливість, характеру своєї героїні. Це типова міщанка, скамандістка, егоїстка, що особливо виявляється в її відносинах із власним сином.

Час вибору настав і для Євгенії Миколаївни Морозової, матері Жені (саме через неї виник конфлікт між друзями і між батьками). Ця жінка вивчена у своїй правоті і перогрішності, всілякі сумніви їй чужі. Та замислившись і вона, точніше, вже замислившись, над тим, як живе, чим живе — тут, поруч сина і його друзів.

У конфліктній ситуації, що склалася на сцені, позицію і режисера і акторів визначено не завжди чітко, беззаперечно. Вони і співують батькам, що не зуміли знайти спільної мови з власними дітьми, і водночас не виправдують їх. Відчувається критичне ставлення авторів спектаклю до вчинків дітей, які у своєму максималізмі заховають надто далеко...

А втім, таке вирішення вистави нам здається

ДУМКИ,
ВІДУКИ,
РЕЦЕНЗІЇ

ЧАС ВИ- БО- РУ

ДОНЕЦЬКИЙ
ТЮГ ЗАВЕР-
ШИВ СВОЇ
ГАСТРОЛІ НА
КІРОВОГРАД-
ЩИНІ



бо може поступитися (і саме того сподатку не розуміючи) принципами заради власного кохання чи дружби.

З першого ж знайомства симпатії глядачів завоює Саша Зуйков — розумний, дотепний юнак, що все і всіх розуміє, — таким він постає перед нами у виконанні Л. Черняка.

У конфлікті, про який ідеться у виставі «Свідство», ми, глядачі, були на боці чотирьох друзів-десятикласників, що дістали один із перших важких уроків життя, тих уроків, які не проходять безслідно ні для кого, які починаються на всьому подальшому житті людини.

Напевно, багато почей посидить іще над дисертацією директор школи (артист А. Медведєв), бо він — такий, яким змалював його актор, — це до кіля розуміє своїх майже дорослих учнів. Не вистачає йому вивченості в тих життєвих ситуаціях, що виникають у школі.

Важко сказати, як приїде до порозуміння зі своїм самозакоханим си-

правомірним. Адже впливатиме між справжніми і фальшивими людськими цінностями доводиться не тільки героям, що живуть на сцені, а й людям, що сидять у залі для глядачів. Спектакль змушує і нас задуматися над тим, як ми живемо, чим ми живемо. І, можливо, прийняти якийсь важливе для себе рішення, зробити певний вибір.

Шлях до вітрил, чистих і незатуманених (це теж образ вистави, її внутрішній ідеї), нелегкий. Та його обов'язково треба пройти. Щоб бути людиною.

Н. ЗІБАРОВСЬКА,

працівник відділу мистецтва обласної бібліотеки імені Н. К. Крупської.

На знімку: сцена з вистави «Свідство». В ролі: Лека — артистка Н. ТАЛКІНА, Боброва — артист К. КОНДРАТЮК.

Фото С. ВОЖКА.

РАНОК. У школі, як завжди, стоїть зустрічаючи учнів, Василь Олександрович. Нікому й на думку не спаде, що за його веселими очима і привітним «добрим ранком» ховаються безсонна ніч, проведена за «робочим» столом, і хвороба...

Шість вереснів відміряла ще йому доля. Сотні статей, багато цікавих книг напише Василь Олександрович у ці останні свої роки. А скільки бесід, диспутів і просто душевних розмов, що запам'ятаються, проведе зі своїми вихованцями!

Ось і зараз зі стіни коридора «звертається» до школярів красиво оформлене оголошення: «Поговоримо про любов. Диспут. Беруть участь усі бажаючі».

Окремі з приїжджих, гості школи, побачивши, починають перешіптуватися. «Чи не занадто це —

і мати. Мені здається, що вони ніколи не любили одне одного. Мама батька просто ненавидить. Немає дня, щоб він приходив із п'яним. Лається, навіть замахується на матір. Хіба можливе таке, коли двоє з'єднують свій союз любов'ю?»

Запонує мовчання. — Дозвольте мені сказати, — порушує тишу Ірина Веселова. — Я вважаю, що в молоді роки ці люди, можливо, й любили одне одного, але життя зробило їх чужими, чужими...

— Як це — життя зробило? — підвіся з місця Олег Виходець. — Неповага до жінки, матері, дівчини — це елементарна невихованість. Певно, він, батько, ще хлопцем приходив до своєї майбутньої дружини п'яним. Ось тоді його й треба було перезихолувати...

Інша записка: «Вважаю,

чорні очі стали задумливими й тривожними: «Що таке любов?.. Людина народжується, живе і вмирає, а любов живе вічно. Якби не було любові, людина не могла б думати про майбутнє. Любов — це мудрі очі краси...»

І розповіла бабуся казку (кожну істину вона вміла роз'яснити казкою), як позаздрив бог красі любові і хотів забрати її у людини. Та нічого у нього з цього не вийшло. Адже тільки тому, у кого є серце, кому дорогі кожна білинка, кожний промінець сонця, кожна кривинка роси, — тільки тому доступна любов. У злому безсилі бог відняв у людини вічну молодість і безсмертя. Але любов продовжувала жити в дітях людини. А поруч неї жили Вірність і Пам'ять серця. Любов — це вічна краса і безсмертя людського. Ми перетворюємось у жеману праху, а Любов лишається. Ми живемо в пам'яті своїх онуків і правнуків, тому що є Любов...

Усі сиділи немаче зачаровані. — Говоріть іще, Василю Олександровичу, — пошепки попросила Марина Ягідна, що сиділа в першому ряду.

— Отрочтво і рання юність — це зоря людського життя: на зорі людина має збирати сили для мудрої і мужньої любові.

— Любов — це висока людська культура. По тому, як людина любить, можна зробити безпомилковий висновок, яка вона людина. Тому що в любові найяскравіше виявляється відповідальність за майбутнє нашого суспільства.

В останні роки я визнав причини 200 розлучень. 189 сталися через невміння молодих розуміти одне одного, через те, що вони поняли не мали про ту складну, тонку перебудову взаємодієносини, якої вимагає сімейне життя...

Василь Олександрович, зайшовши до свого кабінету, відразу ж завіс за листи, які принесла сьогоднішня пошта. Читав, а перед очима вичкакали обличчя вихованців. Через рік-два закінчать школу. Чи готові вони до самостійного життя?

— Майбутні батьки і мати починаються з коліски, зі школи, — майже вголос промовив Сухомлинський.

Він узяв ручку і написав чітким бісером: «Три листи про любов»...

Мине ще не один рік, перш ніж що статтю буде завершено та опубліковано в республіканській газеті «Комсомольское знамя». Вона приїде до читачів тоді, коли вперше 1969 року. І відтоді її читатимуть і перечитуватимуть не тільки молоді, яким її адресовано, а й люди різного віку.

Микола ЛИТВИНЕНКО

ЩО ТАКЕ ЛЮБОВ?

Уривок з художньо-документальної повісті про В. О. Сухомлинського

в школі про любов? Нехай краще вчать формули і граматику...

...Але що б там не говорили скептики — у спортзалі музика! Звучить «Шкільний вальс». І майже всі виходять танцювати під чарівну, немирущу мелодію.

У цю хвилину і приходив Василь Олександрович. Як завжди підтягнутий, життєрадісний. — Василь Олександрович прийшов! — закружляли разом з музикою радісні вигукі. Всі сидіють. Комсорг оголошує:

— За бажанням юнаків і дівчат нашої школи ми проводимо сьогодні диспут про любов. Ми дуже раді, що в ньому дав згоду брати участь Василь Олександрович. Почнемо з листів і запитань, які ви напередодні поклали в цю шкатулку.

Під гучну озацію на стіл висипаються білі аркушки. Зачитуються листи: «Любові немає. Її вигадали люди. Ось у мене батько

що сьогоднішній диспут — пусте базікання. Поговоримо і розійдемося. Краще я в цей час допоможу батькам віники в'язати. Це — гроші».

— О, цей любитиме, коли одружиться! — чується насмішки дівчат.

— Одні лише гроші! — рубас дев'ятикласник Антон.

... Багато питань зачепили в цій відвертій розмові школярі. Але всі з нетерпінням чекали виступу свого вчителя. Василь Олександрович сидів у першому ряду біля вікна. Щось записував, усміхався, хмурив брови. Коли всі наговорилися, а хтось навіть по-дружньому полаявся: розійшлися в поглядах, Сухомлинський підійшов до столу.

— Мені теж у вашому віці не давала спокою думка, що таке любов, — почав він. — Найближчою мені людиною в роки ранньої юності була бабуся Марія. Її я любив і знав усім, що ввійшло в мою душу красивого, мудрого, чесного... Мені було 16 років, коли тихого осіннього вечора, сидючи з нею під яблунею і дивлячись на журавлів, що відлітали в теплі краї, я спитав: «Бабуся, що таке любов?» Її

«Що таке любов?» — другий нарис з рукопису повісті М. Литвиненка, який редакція пропонує увазі читача. Перший дивиться у «Молодому комунарі» за 30 травня ц. р.

Вівторок

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн настига. 9.05 — Док. телефільм «Болдинське тязіння». 9.50 — Телефільм «Сім'я Штраусів». 1 серія. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. фільм про діяльність Спілки товариств Червоного Хреста і Червоного Півмісяця СРСР. 15.25 — Телестадіон. 15.55 — Телефільм для дітей «Тимур і його команда». 1 серія. 17.00 — Фільм-концерт «Голоси і барви». 17.30 — Адреси молодих. 18.30 — У кожному малюнку — сонце. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Життя науки. 19.30 — Телефільм «Сім'я Штраусів». 2 серія. 21.00 — «Час». 21.35 — Концерт артистів балету. 22.05 — Сьогодні у світі. 22.20 — Чемпіонат Європи з баскетболу. Чоловіки. Фінальні ігри.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — Літературний театр. 10.55 — Фільм-концерт. 11.20 — Документальний телефільм. 11.50 — «Зустріч із піснями». 12.55 — «Любов до трьох апельсинів». Лялькова вистава. 16.00 — Новини. 16.10 — Концерт. 16.55 — Документальний фільм. 17.25 — «День за днем». (Кіровоград). 17.40 — «Рішення XXVI з'їзду КПРС — у дії». 18.00 — Корисні поради. 18.30 — Грає лауреат міжнародного конкурсу балетист Ф. Ліпе. (Кіровоград на Республіканському телебаченні). 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — «Народні таланти». 20.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (Москва). 2 тайм. 20.45 — «На добраніч, діти». «Час». 21.35 — Художній телефільм «Острів Серафимів». 22.50 — Концерт. По закінченні — Новини.

ЦТ (IV програма)

21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Звинувач у вбивстві».

Середа

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн настига. 9.05 — Мультифільм. 9.50 — Телефільм «Сім'я Штраусів». 2 серія. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм «Єдиний привілей». 15.50 — Російська мова. 16.20 — Фільм-концерт «Таємця життя мого». 16.50 — Відгукується сурмачі. 17.20 — Чемпіонат Європи з баскетболу. Чоловіки. Фінальні ігри. 18.00 — Народна творчість. Телеогляд. 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (Тбілісі). — Тор-

педс. 2 тайм: «Спартак» — «Шахтар». 2 тайм. 21.00 — «Час». 21.35 — Голоси народних інструментів. Гітара. По закінченні — Сьогодні у світі.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — Фільм-балет «Підручник Ніко». 11.20 — Художній телефільм «Острів Серафимів». 12.35 — І. Ковач. «Біла савага сивого моря». Вистава. 16.00 — Новини. 16.10 — «Вперед, оркестр!». 16.45 — Концерт. 17.25 — Кают-компанія «Глобус». 18.00 — «Екран запрошує». (Кіровоград). 18.30 — «Актуальна камера». 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (Мінськ). — «Динамо» (Київ). У перерві — К. т. «День за днем» (Кіровоград). 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Концертний зал «Дружба». В перерві — Новини.

ЦТ (IV програма)

19.00 — По сторінках опер А. Тиграняна. 20.00 — Вечірня казка. 20.15 — «По галах Державної Третяковської галереї». 20.45 — Концерт. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Зелений вогник».

Четвер

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн настига. 9.05 — Умілі руки. 9.35 — Виступ дитячого хореографічного ансамблю «Ровесники». 10.20 — У світі гвардії. По закінченні — Новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Сільські будні. Кінопрограма: «Побачення з майбутнім». «Єдинецький агрокомлекс». «Турботи завітаних днів». 15.55 — Телефільм для дітей «Тимур і його команда». 2 серія. 17.00 — Шахова школа. 17.30 — Концерт ансамблю «Райко» (Угорська Народна Республіка). 18.00 — Ленінський університет мільйонів. Управління соціалістичною економікою. 18.35 — Мультифільм «Наказ про безпеку». 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Людська і закон. 19.30 — Телефільм «Сім'я Штраусів». 3 серія. 21.00 — «Час». 21.35 — О. Пушкін. «Казка про царя Салтана». Виконує народний артист СРСР М. Царюк. 22.20 — Сьогодні у світі. 22.35 — Чемпіонат Європи з баскетболу. Чоловіки. Фінальні ігри.

УТ

16.00 — Новини. 16.10 — Республіканська фізико-математична школа. 16.40 — Для дітей. «Сонячне коло». 17.10 — «Полум'яний борець революції». (Кіровоград). 17.30 — К. т. «Театральне фойє». (Кіровоград). 18.30 — «День за днем». (Кіровоград). 18.45 — Оголошення. (Кіровоград). 18.50 — Телефільм. (Кіровоград). 19.00 — «Актуальна камера». 19.30

«Непокоїні серця». 20.25 — Науково-популярний фільм. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Л. Українка «Лісова пісня». Вистава. В перерві — Новини.

ЦТ (IV програма)

19.00 — За Пірселліні — Іспанія. 20.00 — «Вечірні казки». 20.15 — Документальний телефільм. 20.30 — Кубок СРСР з гандболу. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній фільм «Здрастуй, добра людино!»

12.20 — Л. Українка. «Лісова пісня». Вистава. 16.00 — Новини. 16.10 — «Сьогодні — Веселий день охорони навколишнього середовища». 17.40 — «День за днем». (Кіровоград). 17.55 — Оголошення. (Кіровоград). 18.30 — «Закон і ми». 18.35 — Фільм-концерт. 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Телевистава «Соло для гадючки з бобою». 20.40 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Продовження телевистави «Соло для гадючки з бобою». 22.20 — Тележурнал «Старт». По закінченні — Новини.

13.25 — Художній фільм для дітей «Айболит-66». 15.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Зеніт» (Ленінград) — «Динамо» (Київ). 16.45 — Концерт. 17.55 — «Галузь до від проблем». Нюта не редакції. 18.00 — Музичний фільм. 19.00 — Актуальна камера. 19.30 — «Спартак» музичний ансамбль. 19.45 — «Молоді голоси». 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Станційний нагляд». 22.40 — Музична вікторина. По закінченні — Новини.

ЦТ (IV програма)

9.00 — «Час». 8.45 — «Важка інкоза». 9.15 — «Ранкова пошта». 9.45 — «Російська мова». 10.15 — «Нам сад». 10.45 — «Пам'ятники». 13.10 — Зустріч у концертній студії. Останіно з комсомольськими педагогічними загонами. 15.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Зеніт» — «Динамо» (Тбілісі). 16.45 — «Примор'я, сайдами першопродівців». 17.00 — «Людина. Земля. Всесвіт». 17.45 — «Музичний ніс». 18.15 — «Здоров'я». 19.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Динамо» (Тбілісі) — ЦСКА. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Маленька трагедія». 1 і 2 серії.

Неділя

ЦТ

8.00 — «Час». 8.40 — Гімн настига. 9.05 — Концерт ансамблю цимбалістів Білоруської консерваторії. 9.30 — Будильник. 10.00 — «Славу Радянському Союзу!» 11.00 — «Здоров'я». 11.45 — «Ранкова пошта». 12.15 — Кіножурнал «По Радянському Союзу». 12.30 — Сільська година. 13.30 — Музичний ніс. 14.00 — І. Тургенев. «Нахлібник». Фільм-вистава. 15.45 — Док. телефільм «Азбука бригади Махова» з циклу «Комуністи». 16.15 — Мультифільм «Віте перелюб». 16.35 — До національного свята Італії — Дня проголошення республіки. Кінопрограма. 17.15 — На арені спорту. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Сьогодні — День меліоратора. 19.10 — За вашими листами. Музична програма до Дня меліоратора. 20.00 — Клуб кінополювання. 21.00 — «Час». 21.35 — Футбольний огляд. 22.05 — Золота нота. По закінченні — Новини.

УТ

10.00 — «Актуальна камера». 10.35 — «Сьогодні — День меліоратора». 11.45 — І. Микитенко. «Як сьогодні сонце». Вистава. 13.30 — Спортивна передача. 14.15 — «Слава солдатська». 15.15 — Піркова програма. 15.45 — Літературна карта України.

16.15 — «Компас туриста». 16.55 — «Інтерв'ю». 17.55 — Художній телефільм «Мій генерал». 1 серія. 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Художній телефільм «Мій генерал». 2 серія. 20.35 — Ліричний мелодій. 20.45 — «На добраніч, діти!» 21.00 — «Час». 21.35 — «Пять хвилин на роздуми». Моводія розважальна передача. По закінченні — Новини.

ЦТ (IV програма)

8.00 — «Час». 8.45 — Програма документальних фільмів. 9.30 — «Разом — дружна сім'я». 17.55 — Чемпіонат СРСР з фехтування. 18.30 — Кінопанорама. 20.00 — «Вечірня казка». 20.15 — «Велика мистецька ретель». Академічне веслування. 21.00 — «Час». 21.35 — Художній телефільм «Маленька трагедія». 3 серія.

Театр

Гастролі Борошнівградського обласного російського драматичного театру.

«Інтер'ю в Буенос-Айресе» — 1 червня. «Нікий лицар» — 2 червня. «Бампір» — 3 червня. «Гра улюбленої» — 4 червня. «Це я — ваш сенсатор» — 5 червня. «Не журися, Бірюшкова!» — 6 червня. «А вранці вони прокинулись» — 7 червня. Початок вистав — о 19.30.

Кіно

«КОМСОМОЛЦЬ». «Твій син, земле». 2 серія. 1—7 червня. Початок сеансів — о 9.20, 12.30, 15.20, 18.20, 20.50.

«МІР». 1—7 червня. «Там, єдиний острів» — о 9.30, 11.20, 13.10, 15.00, «Знайдіть та інопланетянина» — о 16.50, 18.30, 20.30.

«ХРОНІКА». «Світ соціалізму. Всі діти — наші». «Російські зірки». «Зачарований замок». Хронікально-документальні фільми. 1—7 червня. З 9.00 по 15.30. «П'ятьдіст на п'ятьдіст». 1—2 червня — о 16.00 і 20.00. «Виртуальне Конкорд». 3—4 червня — о 16.00 і 20.00. «Тридцять три нещастя». 2 серія. 5—7 червня — о 15.00 і 20.00.

Редактор В. СТУПАК.

Редакції газети «Молодий комунар» терміново потрібен на постійну роботу кур'єр.

ТИМ, ХТО ШИТИМЕ ОБНОВИ ДО ЛІТА, РІЗНОМАНІТНІ ТКАНИНИ ПРОПОНУЮТЬ МАГАЗИНИ СПОЖИВЧОЇ КООПЕРАЦІЇ



Легкість і практичність штучних шовів. Розцятки — найрізноманітніші, на будь-який смак. Переваги цієї тканини — вона легко перетягається, не линяє і не вгортає, приємна для тіла.

Вартість метра штучного шовку — 4—7 карбованців, тож оновити буде не тільки гарною, а й недорогою.

Нарядне й модне убрання з шерсті — плаття, костюми. Модельєри пропонують до шерстяних виробів оздобу — тасьму чи атласну облямівку.

Шановні товариші!

Універмаги та магазини «Промислові товари» споживчої кооперації Кіровоградщини пропонують тканини у великому виборі.

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА СПОЖИВЧА КООПЕРАЦІЯ

Зам. 48.



КІРОВОГРАДСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 6

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

на 1981—1982 навчальний рік.

Училище готує кваліфікованих робітників із спеціальностей: електромонтерів по освітлювальним та середнім типам, а також військ. зв'язних у запасі із зап. Радянської Армії.

такі спеціальності: токаря по металу, фрезерувальників, шліфувальників, слюсарів інструментальних, слюсарів-ремонтників промислового устаткування, електромонтерів по схемах. Строк навчання — 10 місяців, а для осіб, які закінчили містичний комбінат, — 8 місяців, для осіб, які закінчили у запасі, — 7,5 місяця. Початок заняття з 1 вересня. Учні одержують стипендію в розмірі 70 крб. на місяць. Тим, хто має гостру потребу, надається гуртожиток.

Зв'язатися на адресу: вул. Декабристів, 26. ДИВЕНІЯ. Зам. 46.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українською мовою



БК 08414.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград, вул. Лукачарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівського мови — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патрістичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Зам. № 274. Тираж 54000

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська преса» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глібкі, 2.